

Ladijski dnevnik 2. dan

Levi, tigri, orangutani, zebre, medvedi, žirafe, istrsko govedo, magarci, noji, slon...ne, dragi starši, nismo odpeljali vaših otrok v smeri Afrike, ampak na Brione. V bistvu je to otočje ob obali Istre, vikend rezidenca človeka, ki je tako ali drugače zapisan v zgodovinskih knjigah. Tovariš Tito.

Otočje, ki je nekoč gostilo velike voditelje in slavne hollywoodske zvezde, je dandanes samo še povprečna turistična destinacija. Nekoč bogat živalski vrt, je svoje prebivalce poslal za njihovim zadnjim mecenom v onostranstvo, črede jelenov in muflonov pa so se umaknile pod kapitalistično točo v obliki golf žogic. Nekoč velik rezervat različnih živalskih in rastlinskih vrst živi še samo v zgodbah turističnih vodičev, katerih poliglotske sposobnosti dosežejo vrhunec pri slovenskem jeziku. Vožnja z vlakcem, safari s gostoto poselitve Antarktike, nagačene živali in muzej legende bodo ostale v spominu do Buzeta, pa še to samo, če bo za kosilo v soboto samo povprečna pizza. Brijoni pa bodo zapisani v zgodovino, ko sta nas Pozejdon in kapitan Kljuka sprejela v morsko bratovščino. Postali smo mornarji. Na poti domov se ustavimo še pri lokalnem mojstru tetovaž, da vsak dobi svojo sidro vrezano v kožo☺

Na poti domov v marino smo se ustavili še v majhnem zalivčku. Igra se je imenovala skoči v vodo brez krika...kasneje se je izkazalo, da ni bilo zmagovalca, pa ne zato, ker bi bili vsi tiho, ampak ker vsi v sebi skrivamo besedni zaklad, ki mamicam in očkom ni v ponos. Smo pa upoštevali slogan Specialne olimpijade: »Pusti mi zmagati, če pa ne morem, pa naj pogumen v svojem poizkusu.« Skratka, medaljo bi v kategoriji neprimerne izrazoslovja bi prejeli vsi. Namakanje je trajalo malo dlje kot priprava planinskega čaja na Šmarni gori, ampak vseeno manj kot priprava pokojninske reforme.

Sidro dvignjeno ob 1714 in plovba v marino. Vmes malica-suha salama Koželj. Na tem bi lahko uporabili slogan s stene muzeja na Brijonih: »Druže Aleš koželj, mi ti se kunemo!« Res razvajanje za brbončice. Verjetno so jo zavohali tudi delfini, saj sta se dva vsake toliko časa dvignila, si očistila snorko na vrhu glave, samo da sta ujela kanček vonja po govedini. Srečneža, da ne spadata v skupino škrgarjev, ampak sesalcev in da poleg vonja po nafti, od ljudi prejmeta tudi malo mesenih vonjav. Le kdo bi jima zameril, ko pa imata vsak dan na meniju samo ribe.

Ob 1830 je bila barka varno privezana, pasarela položena, muring napet in vse nared za skok v vodni svet. Malo kopanja v kopenskem bazenu pred večernim ogledom Pule. Arena še stoji in bo verjetno dlje kot šentviški predor, žerjavi v pristanišču tudi, edina stvar, ki pa je v Puli minljiva pa je... sladoled. In to je bilo bistvo večera in drugega dne.

Zapisnikar zaključujem dnevnik brez sklepov, ker smo na dopustu in si za jutri ne želimo nalagati dodatnega dela. Vstopamo v Mižule (pravi Anamarija) ob 2224. Pika stop

Zapisal Damjan Kojzek

PS: Tatuji se bodo obračunali po položnici☺